

ЛАСКАВО ПРОСИМО ДО НАС!

Привіт усім, вас вітає Захар.

Ми давно не бачились, і відтоді нічого не змінилося. Мої мама з татом — Ксеня й Тарас — досі, як можуть, дають лад у великому будинку «Вау!». Тато, як і раніше, дбає про безпеку. Тільки охороняє він не людей від наших мешканців, а навпаки — наших мешканців від надміру цікавої публіки.

Дарма, що люди звикли називати їх монстрами. Я спершу теж тримався подалі від усіх цих вампірів, вовкулаків, русалок, гномів, відьом та інших чудовиськ. Але згодом швидко з ними здружився. Вони самі шукають, хто б допоміг, порадив, захистив. Адже в нашому світі вони дуже вразливі.

З ким знайомлюся вперше — зараз розповім, а решті нагадаю.

ЗВІДКИ ВЗЯВСЯ БУДИНОК «ВАУ!» І ЧОМУ ВІН ТАК НАЗИВАЄТЬСЯ

«Вау!» — так я скоротив слово «Вавилон». Це найбільше місто стародавнього світу — столиця древньої Вавилонії. Саме ж слово «вавилон» означає «змішання». Ось чому наш великий будинок назвали Вавилоном.

Адже сюди набігли та змішалися химерні істоти з різних світів, які в нас зазвичай називають казковими. Про когось ви читали, когось бачили на картинках. А є й такі, чийого існування ви навіть уявити собі не могли.

Світи ці були влаштовані за своїми законами. І так тривало століттями. Аж раптом істоти, які їх населяли, взялися з'ясовувати, чиї здібності найпотужніші. Найбільше старалися чародії — аж гай шумів та дим ішов.

Щойно на перетині різних світів мешканці починають міряться силами, тоді вже годі когось спинити. І зчинився рейвах куди гірше, ніж ви собі уявляєте! Ніхто не хотів програти. Усе затрусилося, закрутилося, захиталося — і розкололося. Могутній землетрус зруйнував усі світи. Щоб не загинути й не зникнути, їхні мешканці перебігли в наш світ і наш час. Людям довелося рятувати потерпілих — така вже людська доля.

Збудували для вцілілих великий житловий комплекс. Усі створіння відтепер стали сусідами. Поволі вони звикають до нового життя. Я ж, побачивши все

та всіх разом, не стримався — вигукнув: «WOW!». Це англійською. А українською значить: «Ого-го, нічого собі, ух ти, оп-па».

Ось так і прижилося «Вау!» — скорочена назва «Вавилону».

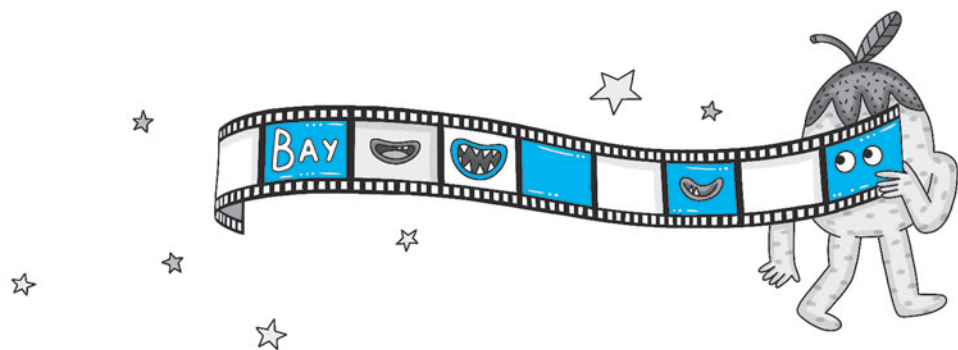
Ну, здається, усе пояснив. Хоча даруйте, трішки таки прибрехав. Сказав, що нічого не міняється, та насправді зміни в будинку «Вау!» ого-го які. Пам'ятаєте, минулого разу я натякнув, що в нас тут можуть кіно знімати? Не просто можуть — уже знімають!

Ми дізналися про кіно купу всього різного. І ви теж послухайте.

Виявляється, фільми жахів знімати чи не найдешевше. Грошей іде значно менше, ніж на кіно про супергероїв із різних коміксів. А коли ще й монстри справжнісінькі, це додає фільму особливого шарму. Ось чому кіношники навідуються сюди наввипередки.

Тільки ж ну зовсім не страшні наші мешканці! З ними швидше животи надірвеш, ніж дрижаки ловити меш. Кіношники вперто не вірять, тому й не дають нам спокою. Ви теж не вірите? Якщо так — зібрав для вас кумедні історії.

Тож увага — ми знов у «Вавилоні»!

КВАРТИРА № 67 ЛЮДОЖЕР, ЯКИЙ УСІХ ГОДУВАВ

Я телевизор не дивлюсь, а моя мама Ксеня — дивиться.

Не думайте, вона не сидить вечорами на дивані й не перемикає канали в пошуках шоу чи серіалу. Їй нема коли. Мама любить куховарити й часто готує щось для когось із наших чудернацьких мешканців. А віднедавна вирішила стати волонтеркою — і стала. Тепер щодня готує по сто порцій різних смачних страв для людей, які втратили домівки й облаштовуються на новому місці.

Розповім про це трохи більше. Ми з батьками живемо тут же, в будинку «Вау!». Квартира в нас звичайнісінька. Кухня — теж. Утрюх ми не часто збираємося за столом, бо в кожного чимало справ. Мешканці не дають нам знудитися: часом спокою нема цілими днями. А надто від тролів зі сто сорок шостої: ті, здається,

ніколи не сплять. А коли і сплять, то по черзі. Скільки їх там — ніхто досі до пуття не порахував. Тож поки одні дають хропака, інші бешкетують.

Бачте, знову ці прикрі тролі відволікають. Про що пак я? Ага, про нашу кухню, на якій ми з мамою й татом утрюх збираємося хіба на великі свята. Наприклад, на Різдво або на мамин день народження. Для нас трюх місця забагато. Часом приходять гості й батьки приділяють їм час: вони люблять веселі дружні компанії. Та більше восьми людей ніколи не збирається, бо ніде буде розвернутися. І головне — великі зібрання тут не нагодують.

Тепер розумієте, що на маму навалилося? Готувати на сто людей — це не на вісьмох і тим паче не на трюх. Навіть якщо дуже захочеться, місця на кухні для куховаріння таких масштабів замало. Звісно, мама розуміла це. Зціпила зуби, міцно пов'язала голову хусткою, зібравши волосся, і взялася до роботи. Стравам раду дала. Самій кухні — ні. Під кінець дня такий гармидер лишила після себе, що тато, як побачив, на тролів подумав. Уже хотів іти сваритись, але мама спинила його слабким натомленим голосом.

Здаватися вона не збиралась. І тут — хто б міг подумати! — став у пригоді велетень Вел. Він займав два поверхи, бо в одну квартиру не поміщався, тож довелося пробити стелю над головою. Це Вел запропонував розвалити у своєму помешканні на першому поверсі ще й стіни. Простору стало на три кухні.

Далі ви вже зрозуміли. Раз-два-три — і ось уже мама облаштувала цілий харчовий комплекс. Одразу на п'яти

плитах і двадцяти комфорках із раннього ранку до пізнього вечора щось варилося, парилося, смажилося, тушувалося. Заплющте очі й уявіть-но ті запахи. Уявили? Так то лише половина з того, як там пахло насправді!

На запах стали сходитися наші цікаві мешканці. Дізнались, у чому річ — і вирішили не стояти осторонь. Хто міг, той активно підключився. Спершу мама зраділа: отак зненацька стільки робочих рук. Тільки зарано вона тішилася: з наших мешканців ті ще помічнички.

Відьма Моргана не лише позичала давні книжки зі ще давнішими описами всілякого апетитного й корисного, а й приносила різні спеції, переважно духмяні. Проте не без вигоди для себе: прилаштувалася час від часу готувати тут власне вариво. Мама дозволила помічниці порушити певні правила, бо ж не можна чаклувати за межами власних квартир. Лиш попросила — ні, суворо попередила — дбати, щоб вміст її відьомських казанів випадково не потрапив у каструлі та сковороди. А ще Моргана лишала після себе фірмовий розгардіяш. Добре, що домовик Штефко завжди радо брався наводити лад: у мами під кінець дня руки від утоми заледве не відвалювалися.

Або феї. Вони радо відгукнулися. Та від них виявилося більше шуму, ніж користі. Бо ті постійно зчиняли сварки поміж собою, хто краще знається на старовинних рецептах. Ніколи не думав, що, коли милі феї збираються на одній кухні, від них може бути стільки галасу. Мама пробувала їх мирити — лише нерви зіпсувала та час згаяла. Та й розганяти їх теж не хотіла:

ще всі разом з нею посваряться й більше ніколи не зголосяться допомагати. Тож довелося мамі стати дипломаткою, щоб бодай якось примирити феї і залучити їх до справді корисної праці.

Ось тут і став у пригоді телевізор.

Щойно починалася кулінарна програма Ромка Смакоті, усі на кухні змовкали. Виявляється, феї, мавки та повітрулі обожнювали цього ведучого. Навіть Моргані він подобався, хоч відьма й не зізнавалась у цьому.

Був Ромко Смакота високий, стрункий, мав елегантну борідку й фірмового кучерявого чубчика — здалеку видно, уночі впізнаєш. Феї з принцесами стверджували це одностайно, і з ними ніхто не сперечався. Той випадок, коли всі були з усіма згодні. До всього телезірка Ромко Смакота справді щоразу давав корисні поради. Усе приготоване за його рецептами дуже смакувало людям.

Ну а тепер уявіть-но собі таку картину: якось Ромко Смакота власною персоною зайшов у двір будинку «Вау!».

Поки він про щось розмовляв із татом як старшим охоронцем, я мотнувся до мами. Новина здійняла бурю радості та просто нечуваний гармидер. Знайомитись і неодмінно фотографуватися з кумиром наввипередки побігли всі, хто в той момент допомагав мамі. Крім відьми Моргани: вона нарешті отримала досить місця для своїх чаклунських казанків. Хоча її улюблениця, чорна кицька Нора, теж не втрималася — побігла знайомитись із телевізійним куховаром.

Ромко Смакота виявився товариським, приятним та чемним і зовсім не дер носа. І не страждав на зіркову

хворобу. Радо фотографувався з кожним, хто того зажадав. Терпляче дав стільки автографів, скільки просили. Відтак, коли шанувальники потроху заспокоїлись і навіть стали розходитись у своїх справах, Смакота делікатно прокашлявся й запитав у мого тата:

— То що, шановний пане Тарасе? Як там моє проханнечко?

— Ой! — тато легенько хлопнув себе долонею по чолю. — Вибачте, шановний пане Романе! За всім цим виявом усенародної любові зовсім з голови вивіялося! Захаре, — глянув на мене, — проведи нашого гостя в шістдесят сьому квартиру.

— До людожера?! — здивувався я. — А може, той... Ну, ти сам, у тебе і зброя при собі.

— Травматична, — нагадав тато.

— Але ж зброя! Так надійніше, ти ж знаєш! Коли Людвик побачить старшого охоронця, та ще й зі зброєю на поясі, він неодмінно вгамується.

— Стоп-стоп! — позадкував Ромко Смакота. — Я й без того трохи побоювався йти до вашого місцевого людожера. Виявляється, його ще й заспокоювати треба? А мене — охороняти від нього? То людожер Людвик такий агресивний і небезпечний?

— Ой, ви не так зрозуміли! — відмахнувся тато. — Нашому Людвику буде спокійніше, якщо гостя до нього приведе хтось із місцевих. Захар має рацію: найкраще мені з вами піти. Старший охоронець, та ще й озброєний — гарантія, що гість його не зачепить.

Смакота роззявив рота й кумедно кліпнув очима.

— То людожер... жахливий, жорстокий людожер усього боїться?

— Загалом так, — кивнув тато. — Не всього, не всіх, але є таке діло. Він сам усе пояснить, гайда, не гаймо часу.

Мені стало цікаво, тож я пішов з ними. Ніхто не заперечував. Навпаки, тато сказав:

— Так нашому дорогому людожерові буде ще спокійніше.

Виявляється, візит Ромка до Людвика неабияк зацікавив не лише мене. І у дворі, й обіч ліфту, і на поверсі біля потрібної квартири я ловив хитрі погляди капосних тролів. Якби поруч не було тата, вони справді утнули б якусь прикру штуку. Людожер потерпав від них уже не раз, тому й діяв так обережно. Визирне, покрутить головою. Переконається, що тролі не причепили згори цеглину чи відро з водою, а перед дверима не натягнули мотузку й не розкидали кізків — аж тоді виходив із дому.

Цього разу Людвик спершу роздивився гостей у дверне вічко. Потім поцікавився, хто прийшов. Перепитав. І нарешті запросив увійти. Не знаю, кого чекав побачити Ромко Смакота. Але точно не такого, як сам: високого, стрункого, охайного добродія. Та ще й із бородою, хоча й акуратно та стильно підстриженого. Знаю я, де людожер красу наводить: мавка Нявка та її подруга принцеса Рада завели його до салону краси «Чародійка».

— Хто ви і що вас привело до моєї скромної обителі? — чемно запитав Людвик.